

ת"פ 12791/05/20 - מדינת ישראל נגד מוחמד אל גואברה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 12791-05-20 מדינת ישראל נ' אל גואברה(עצור/אסיר בפיקוח)

לפני כבוד השופט סארי ג'יוסי

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז חיפה

נגד

הנאשם

מוחמד אל גואברה

ע"י ב"כ עו"ד עאדל בוראת

גזר-דין

1. הנאשם יליד 2000, הורשע ביום 23/11/20 על-סמך הודאתו בעובדות כתב-האישום המתוקן, במסגרת הסדר-דיוני אליו הגיעו הצדדים, בעבירות בנשק (נשיאה והובלה), לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא וסעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") וכן בעבירת ירי מנשק חם לפי סעיף 340א(א) וסעיף 29 לחוק העונשין.

כתב-האישום-המתוקן

2. בתאריך 19/4/20 בשעה 22:10 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם ביחד עם אדם נוסף שזהותו אינה ידועה, למאשימה, למטע הזיתים בכפר פורדיס, בסמוך לכביש 67 (להלן: "מטע הזיתים"), כאשר אותה השעה שהו במטע אנשים נוספים.

בשעה 22:15 או בסמוך לכך, במעבה מטע הזיתים, כאשר חפץ דמוי תת-מקלע מאולתר (להלן: "הנשק"), מצוי בחזקתו של הנאשם, בוצע ירי בנשק, במהלכו נורו מהנשק לפחות 14 יריות (להלן: "הירי").

בשעה 22:20 או בסמוך לכך, לאחר הירי, יצא הנאשם ממטע הזיתים כאשר הוא נושא בידיו את הנשק, ומחסנית התואמת לנשק, בתוך שקית בד שחור, ובתוך כיס מעילו 3 כדורי 9 מ"מ וכסף מזומן בסך 7,510 ₪. בשלב זה, בלשי משטרה אשר הגיעו למקום, עצרו את הנאשם, והאחר נמלט.

תסקיר שירות המבחן

3. מפאת גילו של הנאשם, הוריתי על הזמנת תסקיר שירות המבחן אשר נערך ביום 19/1/21 והוגש מאוחר יותר. מהתסקיר עולה כי הנאשם רווק, תושב פורדיס, שוהה מיום 11/6/20 בתנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני בבית דודתו בעיר שפרעם. הנאשם בעל השכלה של 12 שנות לימוד שאינו מחזיק

עמוד 1

בתעודת בגרות ועד למעצרו עבד בעבודות כפיים שונות. משפחת מוצאו מונה זוג הורים ו-4 ילדים, 2 בנים ו-2 בנות בטווח גילאי 16 - 21 כאשר הנאשם הוא השני בסדר הלידה. אביו בן 44 עובד כקבלן שיפוצים ואמו, בת 40, עקרת בית. הנאשם תיאר את הוריו כדמויות שמרניות, סמכותיות ומטיבות עבורו, אשר דאגו להשקיע בחינוך ילדיהם ובהדגשת חשיבות ערכי עבודה למען התקדמות בחיים. עוד על פי הנאשם, למרות אכזבתם של ההורים מנסיבות מעצרו של הנאשם, הם תומכים בו ועומדים לצדו בתקופה משברית זו.

צוין כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות, ומלבד התיק הנוכחי, לא פתוחים נגדו תיקי מב"ד נוספים. הנאשם לוקח אחריות פורמלית על מעשיו, אם כי תיאוריו והסבריו מול שירות המבחן התאפיינו בתחושת הסתרה.

4. הנאשם מסר לשירות המבחן, כי ביום האירוע התבקש על ידי אביו לסייע לו בהעברת תשלום משכורת לפועלי בניין שעבדו עם אביו. לטענתו, טרם כניסתו "ליער" (כך בתסקיר), הבחין בשני מכרים אשר החזיקו בתיקים שחורים והוא ידע מיד כי הם מחזיקים בכליהם כלי נשק, אף שלא שאל ולא בירר. בשל תחושת סקרנות וריגוש, בנוגע להחזקת נשק, ביקש להתלוות אל מכריו למטע הזיתים. לדבריו, בעת שהותו "ביער", לא ירה בפועל בנשק, אלא השקיף על מעשי מכריו.

5. עוד תיאר כי בדרכם לרכב, התבקש על ידם להחזיק שקית ובתוכה הנשק. לדבריו, אז חשש וחשד כי האחרים ניצלו את תמימותו, ובחלוף מספר שניות, הופיעו בלשי המשטרה ותפסו אותו כמתואר בכתב-האישום.

שירות המבחן התרשם, כי ההליך המשפטי שמתנהל נגד הנאשם וחוויתו מהמעצר שעבר, יוצרים רתיעה ומגייסים אותו לשם הסכמה לטיפול במסגרת שירות המבחן. עם זאת, התייחסותו לנסיבות הסתבכותו בעבירה, הסבריו של הנאשם על הגעתו למקום ביצוע העבירה ועל היכרותו עם האחרים והחזקת הנשק, לוו בטשטוש והסתרה, כך ששירות המבחן התקשה להעריך את חלקו של הנאשם באירוע, עומק מעורבותו וטיב קשריו החברתיים/עברייניים, דבר שהקשה על שירות המבחן למקד את צרכי הטיפוליים על רקע הפערים בין תיאור תפקודו הנורמטיבי טרם ביצוע העבירה, לבין מעורבותו בעבירות מושא כתב-האישום.

6. אשר להערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, צוין כי התרשמות שירות המבחן מהנאשם כבחור צעיר בעל קווי חשיבה ילדותיים ובוסריים, אשר טרם גיבש את זהותו הבוגרת והעצמאית. ניכר בשיחה עמו, כי הוא עסוק בבניית זהות גברית ופיתוח עצמאות ונפרדות. עוד עלה, כי כיום הוא מרוכז בצרכיו ובמחירים האישיים שמשלם בעקבות האירוע במיוחד בכל הנוגע לחוויית המעצר וחשיפת מעשיו מול משפחתו. לצד זאת צוין, כי הנאשם מתקשה לבחון את מימדי הסיכון החברתי/ציבורי הטמון בעבירות מסוג זה. שירות המבחן מציין כי על אף חומרת העבירות, לא התרשם מהנאשם כמי שמחזיק בקווי חשיבה עברייניים באופן מושרש והערכתם הייתה כי הסתבכותו מושתת על קבלת החלטות שגויה, תמיכה חברתית בעייתית ובחירות מכשילות.

בתסקיר צוין כי הנאשם נתמך ע"י משפחתו ולא מערכות תמיכה אסרטיביות ומשמעותיות בחייו שעשויות להוות גורם מציב גבול אל מול התנהלויות בעייתיות בעתיד.

כגורמי סיכון צוין גילו הצעיר של הנאשם ומעורבותו בעבירות כה חמורות בשלב זה בחייו, לצד עמדותיו הממזערות והמטשטשות סביב מעורבותו באירוע. עוד ניכר כי מחזיק הנאשם בתפיסה קורבנית ומצמצמת סביב חלקו בעבירות ובפני שירות המבחן התקשה להרחיב ולהעמיק ביחס לאורחות חייו והמניעים שהביאו להסתבכותו.

7. כגורמי סיכוי צוין, כי הנאשם אינו מחזיק בקווי חשיבה עברייניים באופן מושרש, הוא נעדר עבר פלילי, טרם מעורבותו שמר, לטענתו, על אורח חיים נורמטיבי, לנאשם מערכת תמיכה משפחתית מיטיבה ומציבת גבול כאשר ההליך המשפטי וחשיפת קשריו החברתיים בפני משפחתו הביאו לרתיעה ממשית והבהירו לו את המחירים האישיים שעלול הוא לשלם. כמו כן הוא מסר בדיקת שתן נקייה ובמכלול השיקולים ובחינת הסיכון להישנות העבירות, הערכת שירות המבחן הייתה כי הסיכון להישנות עבירות אלימות ונשק הינו נמוך ובמידה וינהג באלימות דרגת חומרת מעשיו צפויה להיות נמוכה.

בבואו ליתן המלצה בעניינו של הנאשם, ציין שירות המבחן שוב את חוסר הבהירות המספק אודות טיב קשריו החברתיים, היקף מעורבותו בעבירות וחלקו בהם ויחסו האסרטיבי והמטשטש. עוד ציין שירות המבחן, כי חרף זאת ולאחר שזיהה קיומה של נזקקות טיפולית במצבו של הנאשם, שלהערכתו היא קריטית בשלב זה בחייו, כאשר שילובו בטיפול שיקומי העשוי להשפיע על עיצוב זהותו הבוגרת ופיתוח יכולות לביקורת בדבר בחירותיו והתנהלותו בעתיד ולהעניק לו כלים להתמודד עם סיטואציות מכשילות.

בהמשך ובאותו תסקיר המליץ שירות המבחן על אימוץ אפיק שיקומי ועל העמדתו של הנאשם בצו מבחן למשך שנה במהלכה ימשיך שירות המבחן ללוותו ולשלב בטיפול קבוצתי שבועי ייעודי לצעירים. כן הומלץ להטיל על הנאשם כענישה קונקרטיה מציבה גבול שתדגיש את חומרת מעשיו, עונש מאסר למשך 14 חודשים אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש

8. בפתח טיעוניו, ציין ב"כ המאשימה כי עבירת הירי המיוחסת לנאשם, היא מכוח דיני השותפות, כאשר זהותו של האחר אינה ידועה וכי מתחם העונש ההולם בנסיבות דנן, נע בין 3 ל- 5 שנות מאסר בפועל. ב"כ המאשימה הפנה לערכים החברתיים המוגנים בעבירה מסוג זה והם ערך החיים, הסדר הציבורי, שלום וביטחון הציבור ושלטון החוק.

מבחינת נסיבות ביצוע העבירה שצריכות למתחם העונש ההולם, בקשה המאשימה להתחשב באלה:

א. המדובר בביצוע בצוותא, נסיבה שהיא מעצימת מסוכנות.

ב. הירי בוצע סמוך למקום מגורים, בשטח הישוב אולם בתוך מטע הזיתים.

בעקבות דברים אחרונים אלה ביקש הסניגור מהמאשימה להיצמד לעובדות כפי שהוסכם עליהן בכתב-האישום

המתוקן ובהן הודה הנאשם. הסניגור טען כי אין להוסיף עובדות שאינן מוסכמות והטעון לפיו הירי בוצע במקום מגורים או בסמוך למקום מגורים, אינו עולה בקנה אחד עם עובדות כתב-האישום המתוקן. לדידו, מדובר בניסיון "להחמיר את הנסיבות" כאילו שהירי בוצע במקום מגורים, דבר החוטא לעובדות כתב-האישום.

בתגובה לכך ציין ב"כ המאשימה כי טיעונו תואם את עובדות כתב-האישום המתוקן שהרי הירי בוצע, בתוך מטע זיתים הנמצא בתוך שטח הכפר פורדים - שטח הרשות המוניציפלית, ומכאן ברי שהוא בוצע בסמוך לאיזור מגורים.

ג. הנשק בו עסקין הוא מסוג תת-מקלע, נשק התקפי באופיו, ועל כן גם לא ניתן לתרץ את נשיאתו בהגנה עצמית או בכל תירוץ אחר, בשונה מנשק מסוג אחר - אקדח.

ד. מדובר בירי לא מועט של 14 כדורים, כאשר הכדורים הם בקוטר לא קטן של 9 מ"מ.

9. מבחינת מדיניות הענישה, הפנה ב"כ המאשימה במסגרת טיעונו לדברי בית המשפט העליון בע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' סובח** (5.11.2019) (להלן: "עניין סובח"). כן הפנה לדו"ח מבקר המדינה בעניין התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי בישובי החברה הערבית, וטען כי שניהם (עניין סובח והדו"ח) מלמדים על מגמת עליה בביצוע עבירות נשק ועל הצורך בהחמרה בענישה. הסניגור התנגד להגשת הדו"ח בטענה כי יש להגישו באמצעות עורכו, ומאחר שלא ברור מי ערך את המסמך שאינו חתום, ועל כן הוא אינו עומד בתנאי הקבילות.

בהמשך הפנה ב"כ המאשימה לשלושה פסקי-דין, התומכים לשיטתו במתחם העונש לו הוא עתר, בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל, הראשון, ע"פ 27/17 **מהדי בסל נ' מ"י** (12/12/17) (להלן: "עניין בסל"), שם לטענתו אישר בית המשפט העליון מתחם עונש של 3 - 5 שנים, בגין רכישת תת-מקלע והובלתו, כאשר באותו מקרה, לא בוצע ירי בנשק, בשונה מהמקרה שלנו. כן הפנה לע"פ 1509-20 **מדינת ישראל נ' ראפאת נבארי** (2/7/20) (להלן: "עניין נבארי"), שם החמיר בית המשפט העליון בעונש שהושת על הנאשם שהורשע בגין נשיאת תת מקלע באזור מגורים ובירי של שני כדורים, והעלה אותו מ-27 חודשים ל-3 שנים של מאסר לריצוי בפועל, תוך שהדגיש כי ערכאת הערעור אינה ממצה את עונשו של הנאשם שנמצא חייב בדינו כאשר היא מחליטה לקבל את ערעור המדינה על קולת העונש.

עוד הפנתה המאשימה לת"פ 30575-03-20 (חי') **מדינת ישראל נ' נידאל עאיד ואח'** (5/8/20) (להלן: "עניין עאיד"), שם נקבע מתחם עונש בין 2 ל-5 שנים, ובית משפט גזר על כל אחד מהנאשמים 34 חודשי מאסר בפועל וכן עונשים נלווים בגין עבירות של נשיאת והובלת נשק, אביזר ותחמושת. ערעור שהוגש על גזר הדין בע"פ 5750/20 **חוסין נ' מדינת ישראל** (22/2/21) נדחה ולאחר שהמערער חזר בו מערעורו בהמלצת בית המשפט העליון.

10. המאשימה ביקשה למקם את העונש בחציו התחתון של מתחם הענישה לו עתרה. בטיעוניה ציינה את עברו הנקי של הנאשם, אך לצד זאת ולחובתו כי נטילת האחריות על מעשיו נעשתה באופן פורמלי, כי

ממשיך הוא להשליך את האחריות למעשיו על אחרים, וכי הנאשם ממזער ומטשטש את מעורבותו באירוע, כעולה מתסקיר שירות המבחן.

נטען כי ההמלצה שבאה בגדרי התסקיר אינה מתיישבת עם תוכנו וניתנה תוך חריגה גדולה ולקולא ממנו, ללא הצדקה שלא בהתאם לתיקון 113 לפיו מתאפשר הדבר אך במקרים מיוחדים ובכפוף לכך שנעשו מאמצים שיקומיים מרחיקי לכת מצד הנאשם וכן בהתקיים פוטנציאל שיקומי ממשי. עוד לטענת המאשימה, אין בתסקיר נימוקים מיוחדים, הוא אינו יכול לבסס חריגה לקולא כשם שהומלץ בו, וכי "התסקיר לכל היותר פושר".

לבסוף ביקש ב"כ המאשימה להורות על חילוט הנשק.

11. בטיעונו לעונש, ביקש הסניגור לאמץ את המלצות שירות המבחן כמפורט בתסקיר שהוגש. הודגש, כי לאחר שחרור הנאשם ממעצר מאחורי סורג וברח הוא שהה החל מ-11.6.2020 ועד להיום במעצר באיזוק אלקטרוני.

עוד הפנה הסניגור לדברים שנאמרו בתסקיר המעצר עליהם חזר שירות המבחן בתסקירו האחרון, לפיהם ההליך המשפטי יוצר הרתעה אצל הנאשם ומגייס אותו לטיפול במסגרת השירות. עוד הפנה לחלק בתסקיר בו צוין כי לנאשם קווי חשיבה ילדותיים ובוסריים וכי טרם גיבש את זהותו הבוגרת והעצמאית. לשיטתו, מדובר בבגיר צעיר, ובדומה לקטינים, זהותו טרם התגבשה, כשמדובר בנקודת מפנה בחייו ועל כן יש ליתן לדבר משקל מתאים טרם מתן גזר הדין. לדידו, הענישה לה עותרת המאשימה אך תגרום לרגרסיה אצל הנאשם ותוביל אותו למקום בו יהיה במגע מול עבריינים, ותחת שיקומו, הוא ילך לאיבוד.

הסניגור הוסיף והפנה לאמור בתסקיר ולחלקים הממחישים לשיטתו את הצורך בבחירה במתווה השיקומי עליו הומלץ שם, ובין היתר, לאלה:

א. הנאשם אינו מחזיק בדפוסים עברייניים והסתבכותו במקרה הנ"ל מושתתת על קבלת החלטה שגויה והשפעת הסביבה החברתית.

ב. לנאשם מערכת משפחתית תומכת ונורמטיבית הדואגת לצרכיו ומוכנה ללוות אותו והכועסת מאוד על הסתבכותו בפליליים.

ג. הסיכון להישנות העבירות הוא נמוך ועל כן הנאשם בשל להשתלב גם בהליך טיפולי.

ד. התסקיר ממליץ על אפיק שיקומי כאשר הנאשם יהיה נתון לצו מבחן למשך שנה וכן יוטל עליו עונש של מאסר למשך 4 חודשים שירוצו בדרך של עבודות שירות. לטענתו, ההמלצה האמורה הקוצבת את תקופת המאסר שירוצה בעבודות שירות היא חריגה שהרי ככלל שירות המבחן אינו נוקב בתקופות כאשר העובדה כי מדובר בתקופה קצרה אומרת דרשני, וכי מדובר בנסיבות חריגות.

ה. הנאשם הוא כבן 20 שנה, ללא עבר פלילי, לקח אחריות מלאה בהזדמנות הראשונה, הביע חרטה ובתיק לא נשמע ולו עד תביעה אחד.

ו. כתב-האישום תוקן והעבירה שיוחסה לנאשם היא של ירי מנשק חם - עבירה לפי סעיף 340א(א) לחוק העונשין, כשהעונש בצדה הוא שנתיים ומדובר בעבירה מסוג עוון בעוד שהפסיקה אליה הפנתה המאשימה במסגרת טיעוניה עוסקת בעבירה של ירי באזור מגורים כאשר המחוקק מבחין בין שתי העבירות בעוד שהראשונה העונש בגינה הוא כאמור שנתיים לעומת השנייה של 5 שנים. טיעוני המאשימה בהקשר זה חורגים מהעובדות המוסכמות שבכתב-האישום. כך גם הטיעון לפיו מטע הזיתים בו התרחש הירי נמצא ליד היישוב או ליד אזור מגורים ומדובר בניסיון להחמיר בנסיבות בניגוד לעובדות המוסכמות ותוך סטייה מהן.

ז. הנאשם נמצא באיזוק אלקטרוני החל מ-11.6.2021, ומדובר בנסיבה רלוונטית שיש לקחת בחשבון.

12. בהתייחסו לפסיקה אליה הפנתה המאשימה, טען הסניגור כי המקרה שלנו שונה מעניין בסל, מה עוד שבית המשפט העליון ייחס שם משקל משמעותי לעברו המכביד של הנאשם משדובר בעבירה של סחר בנשק, עבירה חמורה לכל הדעות.

כך הוא הדבר בהתייחס לעניין עאיד, שם בוצע הירי באזור מגורים כאשר הסניגור מדגיש את הרקע שהיה שם - סכסוך בין משפחות, נסיבות שאינן רלוונטיות למקרה שלנו ואינן מתקיימות בו.

13. בהמשך הגיש ב"כ הנאשם אסופת פסיקה רלוונטית, לטעמו, והפנה בין היתר לפסקי-דין שונים, הן של בית המשפט המחוזי והן של בית המשפט העליון, ובין היתר לאלה:

א. ת.פ. 41276-06-17 (חי') **מדינת ישראל נ' ג'בארין**, שם ביצעו הנאשמים ירי באמצעות תת-מקלע מסוג קרל גוסטב, בתוך מטע המרחק 340 מטר מהכפר. באותו מקרה צוין המרחק מהכפר והנאשמים הורשעו בירי מנשק חם. בית המשפט קבע מתחם עונש של 10 - 30 חודשים ועל כל אחד מהנאשמים השית עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וכן עונשים נלווים לרבות העמדת הנאשם בפיקוח של שירות המבחן לתקופה של 18 חודשים.

ב. ת"פ 28326-10-19 (חי') **מדינת ישראל נ' שהאב**, שם נגזר על הנאשם עונש של מאסר בפועל למשך 3 חודשים לריצוי בעבודות שירות, כאשר בית המשפט מקבל את המלצת שירות המבחן ומשית על הנאשם בנוסף עונשים נלווים וצו מבחן לתקופה של 18 חודשים.

ג. ת.פ. 3068-11-15 (חי') **מדינת ישראל נ' ג'רבאן**, שם נגזר על הנאשם עונש של 10 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו ועונשים נלווים וזאת בגין עבירות של הובלת ונשיאת נשק וירי באזור מגורים וכן היזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

ד. ת.פ. 13785-04-15 (חי') **מדינת ישראל נ' חסארמה** שם הושת על הנאשם עונש של 10 חודשי מאסר בפועל וכן 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים בגין עבירות של נשיאה והובלה של נשק וירי באזור מגורים.

ה. ת.פ. 17809-03-14 (חי') **מדינת ישראל נ' מוסטפא** שם הורשע בעבירות של נשיאה והובלה של נשק וכן ירי באזור מגורים ושיבוש מהלכי משפט, נגזר עליו עונש של 10 חודשי מאסר בפועל + 10 חודשי מאסר על תנאי.

ו. ת.פ. 52000-02-15 (חי') **מדינת ישראל נ' מחאג'נה** שם הורשע הנאשם בגין החזקת נשק שלא כדין, עבירה לפי סעיפים 144(א) רישא, 144(ג) ו- 29(ב) לחוק העונשין ונגזר עליו עונש של 5 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי וצו מבחן למשך 18 חודשים.

ז. ת.פ. 29529-07-20 (חי') **מדינת ישראל נ' בכריה** שם הורשע הנאשם בעבירה של נשיאה והובלה של נשק ונגזר עליו עונש של 9 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי ומבחן לתקופה של 18 חודשים וקנס בסך 5,000 ₪.

ח. ת.פ. 68160-05-18 (חי') **מדינת ישראל נ' מחאמיד ואח'** בו נגזר ומטעמי שיקום, עונש של מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות ועוד עונשים נלווים לרבות הטלת צו מבחן וזאת בגין עבירה לפי סעיף 144(ב) ועבירה של הפרעה לשוטר (סעיף 275) לחוק העונשין.

ט. ת.פ. 17376-05-20 (חי') **מדינת ישראל נ' חליל ואח'** שם הורשע הנאשם בעבירה של הובלה ונשיאה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין ומפאת גילו הצעיר, כבן 22, עברו הנקי והעובדה כי ניהל עד כה אורח חיים נורמטיבי ודובר בהסתבכותו הראשונה בפלילים, ובהתחשב בהודאתו ותסקיר שירות המבחן שדיבר על הפחתה בסיכון להישנות התנהגות עבריינית, גזר עליו בית המשפט 12 חודשי מאסר בפועל ו- 6 חודשים על תנאי. הסניגור הדגיש כי באותו מקרה התקבל תסקיר לא שלם, לא הוזמן תסקיר משלים ושירות המבחן לא בא בהמלצה בעניינו לחלופת ענישה במסגרת הקהילה, בשונה מהמקרה שלפנינו. פסק-דין זה ניתן לא מזמן ביום 10/3/21.

י. עוד הפנה הסניגור לפסקי-דין בהם לטענתו הורשעו הנאשמים בביצוע עבירות חמורות בהרבה מאלה שבעניינו, ועל-כן מקל וחומר יש להשית על הנאשם עונש קל מזה שהושת שם, ולדידו "הנסיבות כלל לא כשלנו, אין מה להשוות". כך למשל הפנה ל-ת.פ. 13719-07-20 (חי') **מדינת ישראל נ' אגבאריה** (22.3.2021) שם הורשעו הנאשמים בעבירות נשק (החזקה, נשיאה והובלה), ירי באזור מגורים ואיומים (הגעה בסמוך לביתו של מנהל המכללה בה למדו, השלכת ראש כבש לעבר חצר ביתו כדי להפחידו וירי של 37 כדורים באויר), כן הורשעו בעבירה של שינוי זהות של רכב מה עוד ששירות המבחן לא בא בהמלצה בעניינם לחלופת ענישה במסגרת הקהילה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשמים 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל ועונשים נלווים.

כמו כן הגיש הסניגור תקצירי פסיקה שערך. לבסוף טען הסניגור שהענישה היא אינדיבידואלית, הכל לפי נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו של מבצעה, וכי המתחם לו טוענת המאשימה של 3 עד 5 שנים אינו תואם את פסיקת בית המשפט העליון, גם לא זו מהעת האחרונה.

14. בדברו לבית-המשפט, מסר הנאשם: "אני מאוד מצטער. אני יודע שעשיתי טעות גדולה, אני לא אחזור על הטעות הזו, אני מצטער, אני בקשר עם קצינת המבחן, קבלתי הרבה תועלת מהפגישה, למדתי לקח, ולא אחזור על אותה טעות".

15. בישיבת 25.3.2021, לאחר שמיעת טיעוני הצדדים לעונש, הוריתי על קבלת חוות-דעת הממונה על עבודות השירות (להלן: "הממונה"), תוך שהבהרתי שאין בכך כדי לפתח ציפיה או הסתמכות כלשהי באשר לתוצאות גזר-הדין שיינתן בתיק זה.

הנאשם נבדק ונמצא כשיר לביצוע עבודות שירות.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

16. לפסיקת בית המשפט העליון בעבירות נשק ולמגמת ההחמרה בענישה הזדמן לי להתייחס לאחרונה (ת"פ 61299-12-19 **מדינת ישראל נ' זרבאילוב** (5.5.2021)) ולהלן עיקרי הדברים שנאמרו שם בעניין זה.

פסיקה עקבית של בית המשפט העליון קבעה, כי יש ליתן חומרה יתרה לעבירות הנשק, על סוגיהן השונים, נוכח הסכנה הגבוהה הנשקפת מהן, וזאת אף בשים-לב לגישת המחוקק, אשר קבע לצידן של עבירות אלו ענישה מחמירה.

אפנה לדבריו של כב' השופט י. ארלון ב-ע"פ 4406/19 **סובח נ' מדינת ישראל** (05.11.2019), בפסקה 16:

"השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה (ראו למשל: דו"ח מבקר המדינה התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי ביישובי החברה הערבית וביישובים מעורבים 28 (2018))."

על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת....

דברים אלו אף באו לידי ביטוי לאחרונה בדברי הנשיאה א' חיות בטקס פתיחת שנת המשפט הנוכחית של לשכת עורכי הדין בנצרת:

"מערכת בתי המשפט משקיעה מאמצים רבים בתחום זה, ובית המשפט העליון התווה וממשיך להתוות הלכות לאורך השנים באשר לרמת הענישה ההולמת את החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות בנשק ובאשר לביטוי העונשי ההולם המתחייב מכך".

בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך. הצורך במדיניות ענישה מחמירה נחוץ במיוחד כאשר השימוש בנשק גורר פגיעה בגוף ובנפש, וכאשר מבצעי העבירות אינם מוסרים את כלי הנשק לידי רשויות החוק - ובכך מוסיפים לפגוע בביטחון הציבור וקיים חשש תמידי לשימוש עברייני חוזר בנשק זה, כמו גם להגעתו של נשק זה לגורמים עוינים ובכללם גורמי טרור. נמצא אפוא כי בנסיבות דהיום, ראוי ונכון להחמיר את מדיניות הענישה הנוהגת, זאת בין היתר על מנת להרתיע עבריינים פוטנציאליים משימוש בו כאמצעי ליישוב סכסוכים".

וכן לדבריו של כב' השופט מ. מזוז:

"התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית והגורם בלעדיו אינן (causa sine qua non) למגוון רחב של עבירות, החל בעבירות איומים ושוד מזוין, המשך בעבירות גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה [...] על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק. [...] ביעור תופעת החזקת כלי-נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת 'ייבוש הביצה' המשמשת ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן [...]"

17. כאן ראוי להזכיר, כי בשל הצורך להחמיר בענישה בעבירות מסוג זה, ובעקבות פסיקת בית המשפט העליון, בה הביע עמדתו לפיה על המחוקק לתת דעתו לעונש הנמוך שנקבע לצידה של עבירת ירי בכלל, ובאזור מגורים בפרט, ולתקן את החוק (ראו ע"פ 5955/13 וע"פ 4595/13 **זובידאט נ' מדינת ישראל** (6.7.14)). בעקבות כך החמיר המחוקק את העונש המרבי הקבוע בצידה של עבירת הירי (תיקון מס' 134) משנת תשע"ח-2018, לכדי שנתיים מאסר בגין עבירת הבסיס - ירי מנשק חם שלא

כדין (סע' 340 א' (א)), כפי המקרה שלנו, והוסיף וקבע בסעיף משנה (ב) (1) ו-(2) כי דינו של היורה מנשק חם באיזור מגורים, או במקום אחר שיש בירי בו כדי לסכן חיי אדם או באופן שיש בו כדי לסכן חיי אדם, עונש מרבי של 5 שנות מאסר.

18. במעשיו, פגע הנאשם בביטחון הפרט והציבור, ובשלומו.

19. ודוק, כתב-האישום המתוקן מייחס לנאשם ביצוע עבירת הבסיס בלבד, בה הורשע, לצד עבירת נשיאה, ומכאן ייגזר דינו על פי אלה בלבד. בהקשר זה מצאתי, איפוא, לקבל את עמדת הסניגור אשר התנגד לטיעוני המאשימה לפיהן הירי היה באיזור מגורים, או ליד איזור מגורים, שהרי הדבר אינו תואם את עובדות כתב-האישום המתוקן.

יחד עם זאת, בל נשכח כי על פי עובדות כתב-האישום המתוקן, בחזקת הנאשם היה חפץ דמוי תת-מקלע מאולתר, שהוא נשק התקפי, וכי בוצע ירי של לא פחות מ-14 יריות.

עוד עולה מעובדות כתב-האישום המתוקן, שהנאשם יצא מהמטע כאשר הוא נושא בידיו את הנשק ומחסנית התואמת לנשק בתוך שקית בד שחורה, דבר המצביע על ניסיון להסתיר את הנשק, וכי ההחזקה והנשיאה היתה אמורה להימשך ולא לבוא על סיומה בתוך הכרם או לקראת צאתו ממנו.

על כך יש להוסיף את החומרה היתרה הנובעת לביצוע הירי, לעומת נשיאה והובלה בלבד, וכן העובדה שבכיס מעילו נתפסו 3 כדורי 9 מ"מ וכסף מזומן בסך 7,510 ₪. מכאן, גרסת הנאשם אותה מסר לשירות המבחן בדבר נסיבות ביצוע העבירה וכי האחרים שברחו ולא נודעה זהותם, ניצלו את תמימותו משביקשו ממנו להחזיק את השקית עם הנשק בצאתם מהכרם, אינה כה מתיישבת עם עובדות כתב-האישום, ובוודאי לא עם הכדורים שנמצאו בכיס מעילו.

אדגיש, אין מדובר במי שנשא כלי-נשק ותחמושת בלבד, כי אם במי שנשא והחזיק בתת-מקלע מאולתר שבו ביצע ירי של 14 יריות, והמשיך לאחר מכן לשאתו בתוך שקית שחורה וכן כדורים שבכיס המעיל, ודומני, כי אין צורך להכביר מילים על המשמעויות וההשלכות של שוני זה.

20. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, הפנו באי-כוח הצדדים לפסיקה רלוונטית, וב"כ הנאשם אף הגיש לעיוני אסופת פסיקה, הן של בית המשפט העליון, והן של בתי המשפט המחוזיים, שאת מרביתה, סקרתי לעיל.

מהפסיקה אליה הפנו הצדדים, עולה, כי קיים מנעד רחב ביותר של פסיקה באשר לענישה בעבירות האמורות. קיימת פסיקה, שבה עמדו בתי המשפט על-כך שלא ניתן להימנע בעבירה מסוג זה מלהטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח.

אציין עוד כי מן הפסיקה אליה הפנתה המאשימה עלו לרוב נסיבות חמורות מן הנסיבות אשר מתוארות בכתב-האישום בעניינינו, לרבות ריבוי עבירות, נאשמים בעלי עבר פלילי מכביד, ועוד.

מנגד, מן הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם עולה, כי גם בהן הנסיבות שונות בתכלית מאלו שבעניינינו של הנאשם שבפניי.

21. בחינה מעמיקה של פסיקת בית המשפט העליון, מעלה, כי שופטיו התוו מימים ימימה את מדיניות הענישה הראויה בעבירות נשק, וברי, כי במציאות הנכוחה של ימינו, מילותיהם מקבלות משנה תוקף.

אפנה לדבריה של כב' הנשיאה, השופטת א. חיות בעניין ג'באלי:

"בית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות בנשק ובכללן העבירה של החזקת נשק או נשיאתו שלא כדין. עבירות אלה מקימות סיכון חמור לשלום הציבור וביטחון ומחייבות "ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשית לריצוי בפועל" (ע"פ 5120/11 שתיווי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 5 (18.12.2011); ע"פ 4329/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.10.2010)). עוד נפסק כי חומרתן של העבירות בנשק אינה מסתכמת רק בנזק שאירע בפועל, כי אם בפוטנציאל הנזק הנובע מאותן עבירות (ע"פ 116/13 וקנין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 7 (31.7.2013))" (ההדגשה אינה במקור).

עוד אפנה לפסק-דינו של כב' השופט ע. פוגלמן ממנו אף עולה, כי קיימת מגמה של החמרה בענישה בעבירות הנשק:

ר' ע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' פאדי גריפאת (22.12.2020):

"בית משפט זה עמד בשורה ארוכה של פסקי דין על החומרה היתרה של עבירות הנשק ועל הסכנה הגבוהה שנשקפת מהן לשלום הציבור ולביטחון (ראו, מיני רבים, ע"פ 1944/20 מדינת ישראל נ' אמארה, [פורסם בנבו] פסקה 10 (2.9.2020) (להלן: עניין אמארה); עניין געביס, פסקה 8). חומרתן של עבירות אלו נובעת, בין היתר, גם מהחשש כי הנשק יועבר למי שמתכוון לעשות בו שימוש לפעילות עבריינית או לפעילות טרור (ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן [פורסם בנבו] (19.1.2014); ע"פ 2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (4.12.2011) (להלן: עניין נפאע)). נוכח האמור, חזר וציין בית משפט זה כי קיימת מגמה של החמרה בענישה בעבירות אלו וזאת על מנת להרתיע מפני ביצוען (ע"פ עניין אמארה, פסקה 10; ע"פ 8045/17 בראנסי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 11, 100 (16.8.2018)

(להלן: עניין בראנסי); עניין נפאע, פסקה 5). (ההדגשה אינה במקור).

כך גם אפנה לפסק דינו של כב' השופט ג'. קרא בע"פ 5330/20, 6181/20 סמיר ענבתאוי נ' מדינת ישראל (22.11.20) (להלן: "עניין ענבתאוי"), בו התקבל ערעור המדינה על קולת עונשיהם של המשיבים ונדחה ערעור המערער על חומרת עונשו. בין היתר בית המשפט העליון ציין שם, פסקה 5:

"בלב הדברים, עומדת החומרה היתרה הנודעת לביצוע עבירות בנשק, לסוגיהם. בית משפט זה חזר ועמד בפסיקתו, לרבות בשנים האחרונות, על הסכנה הממשית הגלומה בעבירות אלה לשלום הציבור ולביטחונו ועל הצורך האקוטי במיגורן, ובכלל זה על הצורך בהחמרת הענישה. ככלל, עונשם של המעורבים בעבירות בנשק הוא מאסר ממושך לריצוי בפועל, אף אם הם נעדרים עבר פלילי מכל סוג שהוא וזו להם העבירה הראשונה (ע"פ 2564/19 אזברגה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (18.7.2019)), וכך גם אם מדובר בבגירים צעירים במקרים המתאימים".

אוסף ואפנה לפסק-דינו העכשווי של כב' השופט א. שטיין ב-ע"פ 9306/20 מארון ברגות נ' מדינת ישראל (29.04.2021), פסקה 20:

"באחרונה הזדמן לי להדגיש ולהבהיר, בהסכמת חברותיי, הנשיאה א' חיות והשופטת י' וילנר, כי "הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העברייני עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק" (ראו: ע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ביטון פס' 10 (14.2.2021)). סבורני, כי נחטא לחובתנו זו אם נקל בעונשו של המערער דכאן אפילו במקצת". (ההדגשה אינה במקור).

ודומני, כי אין אמירות ברורות מאלו.

22. לצד זאת יש לזכור את העיקרון הנוהג בפסיקה הקובע שהענישה היא אינדיבידואלית, הכול לפי נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו של מבצע העבירה.

יפים לענייננו, דבריו של המשנה לנשיאה, כב' השופט מ' אלון ז"ל ב- ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל פ"ד מג(4) 170:

"כידוע, אחד השיקולים החשובים בשיקולי הענישה הוא מהותה של העבירה וחומרתה; שיקול זה קשור, בדרך כלל, בקשר הדוק עם שיקול ההרתעה, למען ישמעו וייראו. לשני שיקולים אלה מיתוסף שיקול נוסף, והוא - קיום מדיניות אחידה, ככל האפשר, שתשמש כקו מנחה וכמורה דרך בעולמה של ענישה. ושיקול אחרון זה יפה הוא

במיוחד לפסיקתו של בית המשפט העליון, שהמחוקק הפקידו על קביעת מדיניות זו. בנוסף לכל השיקולים האמורים, קיים ועומד השיקול החשוב והמהותי של תיקונו של הנאשם ושיקומו, ובהתקיים, במקרה מסוים, נסיבות מיוחדות ונכונות, ייתכן ששיקול אחרון זה יגבר על השיקולים האמורים האחרים ויקבע, באותו מקרה מסוים, את מידת העונש וצורתו. "ענישתנו היא ענישה אינדיווידואלית של כל עבריין 'באשר הוא שם'" (ע"פ 291/81 [1], בעמ' 442). זאת תורת הגישה האינדיווידואלית בתורת הענישה, המקובלת עלינו כקו מנחה בסוגיה קשה וסבוכה זו שלהענישה ומטרותיה, ואין אנו רשאים ל"הקל" על עצמנו ולהחמיר עם הנאשם, מתוך הסתמכות על הנימוק והחשש שמא הקלה במקרה מסוים הראוי לכך תשמש תקדים למקרים אחרים שאינם ראויים לכך. חזקה על בית המשפט שיידע להבחין בין מקרה למקרה לגופן של נסיבות ולעיצומם של דברים". (ההדגשה אינה במקור).

23. בענייננו, נסיבות ביצוע העבירות הן חמורות. הנאשם נשא נשק התקפי, וביצע בו 14 יריות בתוך מטע זיתים כאשר שהו במטע אנשים נוספים. כשם שציינתי קודם, מעבר לביצוע הירי בתוך המטע, הרי שבכך לא תמה ההתנהגות העבריינית, והנאשם המשיך לשאת את הנשק גם בצאתו מן המטע בתוך שקית שחורה ובכיס מעילו היו 3 כדורים, ורק הגעתם של בלשי המשטרה למקום אשר עצרו את הנאשם, בא האירוע העברייני על סיומו. כמו כן, כעולה מכתב האישום, יש ליתן משקל לכך שהנאשם לא היה המעורב היחיד בעבירה, עובדה המעצימה את חומרת העבירה. על כך אוסיף את העובדה כי השותף או השותפים ברחו וזהותם אינה ידועה, הגם שניתן להבין שהיא הייתה ידועה לנאשם. כמו כן, גם אם מדובר באירוע שהתרחש במקרה, כשם שהנאשם ניסה להציגו לפני שירות המבחן, הרי שהוא נמשך לא מעט זמן, במהלכו היה ביצוע של ירי, והוא המשיך בנשיאה של הנשק מחוץ למטע הזיתים. ודוק: הנאשם הגיע למטע הזיתים בשעה 22:10, הירי בוצע בשעה 22:15 או בסמוך לכך, ובשעה 22:20 או בסמוך לכך, לאחר הירי יצא הנאשם ממטע הזיתים כאשר הוא נושא בידיו את הנשק בנסיבות שתוארו לעיל.

מאידך גיסא, יש ליתן משקל לכך שהירי בוצע בתוך מטע הזיתים ולא באזור מגורים, והנזק היכול להיגרם מכך הוא נמוך יותר.

24. בהתחשב במכלול הנסיבות שמניתי לעיל, הקשורות לביצוע העבירות, חומרתן והערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, ובשים לב למדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות, אני קובע, כי מתחם הענישה הראוי בנסיבות המקרה דנן, הוא מאסר בפועל לתקופה שנעה בין 22-48 חודשים, זאת לצד עונשים נלווים.

25. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם או לחומרא בשל הגנה על שלום הציבור או לקולא, בשל שיקולי שיקום וטיפול של הנאשם.

26. בענייננו, המליץ שירות המבחן על מתווה טיפולי ושיקומי בעניינו של הנאשם כמפורט בפסקאות 3-7. יחד עם זאת, ובהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, עליה עמדתי לעיל, החומרה היתרה הנוגעת לביצוע עבירות לנשק, לסוגיה, וגם לאור דברים שנאמרו בתסקיר עצמו שאינם מתיישבים היטב עם

ההמלצה שבאה בגדרו, כך למשל לקיחת אחריות פורמלית בלבד על מעשיו, כאשר תיאוריו של הנאשם והסבריו התאפיינו בתחושת הסתרה, כך גם הסבריו בהתייחסותו לנסיבות הסתבכותו בעבירות והסבריו על הגעתו למקום ביצוע העבירה, והיכרותו עם האחרים וכן ביחס להחזקת הנשק, כאשר תיאוריו לוו בטשטוש והסתרה. דבר זה הקשה על שירות המבחן להעריך את חלקו של הנאשם באירוע, עומק מעורבותו וטיב קשריו החברתיים-עברייניים.

עוד אדגיש, כי משום אותו טשטוש והסתרה התקשה שירות המבחן לבחון ולמקד את צרכיו הטיפולים של הנאשם על רקע הפערים בין תיאור תפקודו הנורמטיבי טרם ביצוע העבירה, לבין מעורבותו בעבירות החזקת נשק וירי בנשק חם.

אמנם, על פי התסקיר מדובר באדם צעיר שטרם סיים לגבש את אישיותו, אולם לא מצאתי כי התמלאו התנאים להעדפת שיקום על פי ענישה כאמור בסעיף 40 לחוק העונשין, הן מהסיבות שצינתי לעיל הנלמדות מהתסקיר עצמו והן לאור פסיקת בית המשפט העליון ומגמת ההחמרה עליה עמדת לעיל, לפיה בשל החומרה היתרה הנודעת לביצוע עבירות בנשק, לסוגיהן, עונשם של המעורבים הוא מאסר ממושך לריצוי בפועל, אף אם הם נעדרים עבר פלילי כמו במקרה שלנו, וכך גם אם מדובר בבגירים צעירים. כמו כן לא מצאתי באמור בתסקיר כדי להצדיק עונש שניתן לרצותו בעבודות שירות.

אפנה שוב לעניין ענבתאוי, שם נפסק :

"אמנם, נכון היה ליתן משקל לגילו הצעיר של סובחי (כבן 21 בעת ביצוע העבירות) ולהעדר עבר פלילי, אולם כפי שצוין לעיל, בכלל אין בנסיבות אלו כדי להצדיק הימנעות ממאסר ממשי. כך גם אין בהמלצת שירות המבחן בענייננו כדי להצדיק עונש שניתן לרצותו בעבודות שירות. כידוע, נקודת המבט של שירות המבחן שונה ומצומצמת מזו של בית המשפט והמלצתו, חרף חשיבותה, אינה מחייבת את בית המשפט בבואו לגזור את הדין (ע"פ 3725/19 מדינת ישראל נ' זידאן, פסקה 25 (27.1.2020)). כפי שעולה מן התסקיר העדכני בענייננו, ההליך הטיפולי מצוי בשלב התחלתי ולאור חומרת העבירות שבהן הורשע אין מקום להעדפת שיקולי השיקום תוך הימנעות מהטלת עונש מאסר ממשי".

27. מנגד, סבורני, כי בנסיבות העניין אף לא מתקיימים התנאים לסטייה לחומרא ממתחם העונש האמור.

28. בגזירת העונש המתאים יש להתחשב בנסיבות שאין קשורות לביצוע העבירה, ובענייננו יש להביא בחשבון כשיקול לקולא את הודאתו של הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, ובתקופה בה שהה בפיקוח אלקטרוני, גילו הצעיר והעדר עבר פלילי.

29. לא נעלמה מעיני פסיקת בית המשפט העליון ודבריו של כב' המשנה לנשיאה (בדימוס), השופט ס'. ג'ובראן, בע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (25.6.13) אשר הפנה למחקרים שהראו כי קיים קשר סיבתי שלילי על פיו מאסר ראשון לא רק שאינו מביא להרתעת היחיד, אלא מביא בסבירות גבוהה

למאסרים נוספים ורצידיביזם. אלא שמנגד יש להתחשב כשיקול לחומרא בעקרון הרתעה בעבירות נשק ובצורך ההולך וגובר למגרן. בהקשר זה ציינתי בעבר כי ככל שנוקפים הימים, גואים מעשי האלימות המבוצעים באמצעות כלי נשק, לכל אורכה ורוחבה של מדינת ישראל, כך גם ציינתי כי גדיעת תופעה זו בעודה באיבה, עשויה להיות הפסע הראשון במסע הארוך להחזרת בטחון הציבור ושלומם במרחב הציבורי והפרטי גם יחד.

30. בשקלול הנסיבות והנתונים השונים אני קובע, כי העונש הראוי בנסיבות הוא 24 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בהם נשא הנאשם, בין התאריכים 19.4.20 עד 11.6.20.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם:

א. מאסר למשך 24 חודשים, לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו בין התאריכים 19.4.20 עד 11.6.20.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים שיופעל במידה והנאשם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו, עבירת נשק מכל סוג.

ג. לא מצאתי, בנסיבות העניין, להטיל על הנאשם קנס כספי.

31. מורה על חילוט הנשק.

32. הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון **26.05.2021** עד השעה 10:00, או על-פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

תנאי השחרור או המעצר באיזוק בהם היה נתון הנאשם עד כה, ימשיכו לחול עד להתייצבותו לתחילת ריצוי עונשו.

המזכירות תשלח עותק מגזר-הדין לשב"ס וכן לפיקוח על האיזוק האלקטרוני

ניתן היום, כ"ח אייר תשפ"א, 10 מאי 2021, בהעדר הצדדים.